

имаха на умътъ си съврѣменното изравнение на Маджаритѣ.

Въ 1868 год. князь Михаилъ се приготвяше за голѣма война слѣдъ като сполучи по-първата година съ добро да очисти Турцитѣ отъ сърбскитѣ крѣпости (калета). Сърбски офицери въ Бѣлградъ упражняваха бѣлгарската легия. Нѣ омразното убивание на иняза Михаила на 10-й Юний, прѣгъсна тѣзи приготовления. Бѣлгаритѣ отъ легията отидоха въ Влашко а отъ тамъ подъ прѣдводителството на Хаджи Димитра и на Стефанъ Караджа прѣминаха въ сѣща Бѣлгария. Тѣ прѣплаваха Дунава при Свищовъ, достигнаха до Балканътъ, нѣ въ Габровскитѣ лѣсове почти съвсѣмъ бидоха избити. Голѣмо впечатление направи както между Бѣлгаритѣ тѣй и между Турцитѣ минуванието на тая храбра чета, която бѣше войнски организувана и униформирувана, но съ несполуката си въспря бунтовнитѣ опитвания за много години.

Раковски още прѣзъ тѣзи година (въ 1868 год.) умрѣ. Неговъ наслѣдникъ стана вѣстникаринътъ и новелистъ Любенъ Каравеловъ отъ Копривщица, който се изучилъ билъ въ Москва. Както Раковски, тѣй и той издавалъ въ Букурешъ политически вѣстници, отъ които нѣкои били зепрѣтени не само въ Турция, но и въ Россія. Въ това сѣщото време се продължаваше организацията на тайнитѣ бунтовнически комитети въ Бѣлгария; всичко младо поколение бѣше въ сношение съ Букурешъ и скришно четѣше бухурешкитѣ брошури и вѣстници. Турцитѣ отъ своитѣ многобройни шпиони много скоро се из-